

Jag vågat ett steg till att göra,
Som nöden mig kallande dref;
Den allgode Guden månd' hora
Att helsan ej skadader bles.

Må blommor och gräs nu så grönska,
Naturen uppfriksa vårt mod,
Och jag komma dit jag månd' önska,
Hör detta, o, Gud! som är god!
Må Lyckan en blick till mig sända,
Från höjden din nåd jag begär;
Må allt till det bästa mig lända,
Så wet jag att Du är mig när.

Må helsan min ålderdom fröna
Med gladare, nöjdare dar!
Att jag måtte finna och röna
Att Gud är mitt skydd och förswar.
Jag reser från wänner här alla;
Kanske någon gång jag Er ser,
Om Gud ej för snart will mig kalla.
Ske, Gud! som Du will, jag om ber.

Jag losan till Östergyl'n wänder!
Du, mäktige Gud, war mig när!
Led mig med din hand hwad än händer,
Och lär mig att hafwa dig kär;
Låt flården mig aldrig förwilla,
Som rasar lik brusande haf,
Då wet jag det ej går mig illa.
Led mig, med din hand, till min graf!!!

C. C. B.

G 5 9 8

Ett

S a r w å l

till

Stockholm,

från

Den Sextiotre-åriga Gumman,
Sommaren 1831.

(Kostar en och en half Rikling Banto.)

STOCKHOLM,

tryckt hos M. G. Lundberg, 1831.

Hur ljufvett från en tid och värld
Som mig ej mer behaga,
Så reda till min påansfärd
Och till mitt land hemdraga!
Snart reser jag, i Jesu namn;
Och mig i fordnä vänners samn
Guds Englar mig ledsaga.

Sw. Psalm-Boken, N:o 260, v. 2.

Farväl, Stockholm! Jag nu snart vänder
Dig ryggen och sjunger förnöjd.
Min suck upp till ljusfulla höjden jag sänder
Och tackar min Gud med stor fröjd,
Att jag mina tankar får vända,
Nu mer, till min Gud och min Far,
Som lednadens forger kan ända
Och städs är mitt skydd och försvär.

Farväl! alla här; må de vara
Båd' Höga, ja Låga och Små.
Till slut jag ett ord vill förklara:
Jag lärt hvad jag ej kund' förstå,
Jag kände förut icke världen,
Jag lidit — det varit min lott;
Ej har någon snärt mig i flården,
Men pröfwelser har gjort mig godt.

Farväl, mina Bänner! här varit,
Jag tackar nu Er, med röd själ,
För godhet jag af Er erfarit,
Jag sett att Ni welat mitt wäl!
Jag reser — skall tacksam förwara
Ert minne i klappande bröst,
Jag alltid skall erkänksam vara
Wid lifwets re'n nalkande höst.

I femton år har jag här varit,
Och mycket wist lidit jag har,
Men alltid jag hafwer erfarit
Att Gud Han har varit min Far.